

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XII. Iacob. Sadolet. Episc. Carpent. Antonio Puccio Cardinali S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

confirmo, duplicem me cepisse voluptatem, & quod materia digna est eruditae aures, & quod Regis nostri nomen talibus iam scriptis celebrari gaudeo. Budaeus vellem genere ipso orationis aliquanto esset lenior. Summum quidem illius ingenium, & incredibilem doctrinam, tum autem coniunctam his tot ornamentis innocentiam vitam, & probitatem, & dilexi semper, & admiratus sum. Sed mihi humanissime Turmoni, qui tam repente nobis te eripuisti, quaeso ad quod tempus te expectaturi sumus: omnino puto magnis te de rebus esse fuisse missum: tamen numeribus multa circumferuntur, quibus ego neque omnino fidem habeo, neque proflus derogo. Verum alia sunt, quae magis puto ad me pertinere: virgo enim dies & noctes opus illud, cuius tu partem in manibus habes: a qua te lectione abduci laboribus itinerum ac legationis, & plane suspicor, & parum tamen te iactare in eo facere duco. Tuus mihi honos, & tua dignitas cordi est: atque ut legatione prospere feliciterque perfuncta, quod tamen ipsum cum Christiana fidei & Reipublicae commodo coniunctum sit: cum omnium laude & gratia ad tuos te, & ad nos, qui maxime sumus tui, primo quoque tempore recipias. Vale, & nos, quod facis, ama. Carpent. XII. Calend. Febr. M.D.XXXIII.

XII.

IACOB. SADOLET. EPISC. CARPENT.

Antonio Puccio Cardinali S. P. D.

CVm cognovissem ex literis meorum, Laurentium Puccinum patrum tuum, virum amplissima dignitate & omni virtutis gloria florentem, cessasse à rebus humanis, & in eius locum esse successum, qui eundem, quem ille, honoris & auctoritatis gradum obtineres: sanè & dolui animo vehementer, & latus sum. Nam & illius amissi, quem in parentis loco semper habuissem, desiderio commovebar: & tuae amplificatione dignitatis mirum in modum gaudebam. Qua in disceptatione doloris atque laticitiae aliquandiu cum fuisset: rationibus utrinque perpenis atque examinatis, tandem iudicavi equius esse multò, tibi & dignitati tuae gratulari, quam illius obitum decessionemque lugere: praesertim cum hoc à me erga te officium amicitiae vetus nostra requirat: illi autem nihil omnino mali contigerit, quod sit luctu & lamentatione dignum. Nam si vitam illam cogitamus beatam & immortalem, quae in caelo his qui cum fide & pietate hic vixerunt, post mortem à Deo est proposita: nihil omnino earum ferò, quibus illa comparatur, praetermisit Laurentius. Mitto nunc bonitatem, mitto liberalitatem, mitto innumerabiles ab eo, & prope infinitos assidue pro Republica susceptos labores, humanita-

tem etiam, facilitatemq; prætermitto, qua ille ad se aduentibus, & ipsius ope ac consilio uti volentibus, expositus semper fuit. Quod illa vel pietate & religione potuit esse illustrius, qua ipse erga Deum illius honoris studio incensus ferebatur: vel charitate, qua erga homines: cum nec monere errantes, nec erigere lapsos, nec solari desperantes vilo vnquam tēpore desisteret: omniaque ecclesie honores apud omnes, & autoritas magna haberetur. Quod si illa etiam spectantur, qua in hac vita nobis, qui superstiti res ad huc sumus, alleuamenta doloris sunt: nullius vnquam notam nec clarius, nec frequentius, quam Laurentij toto orbe retinamur perueniatum est. Ille curia regebat, ille & ciuib. & exteris hominibus præferebat sapientia suæ: erga pauperes comis, potentibus non inferens, bonis omnibus fautor: nulli vnquam acerbus, maximis porro Pontificibus & consilio semper, & opera, & omni fide erga amore coniunctus & consentiens. Itaq; non dubito, quin illustrata vrbis, & ista curia talis viri tam benefici, & tam salutari, morte sibi tota squallens & penè ornamentis omnibus spoliata esse videatur. Ego verd, in quem plurima illius beneficia extiterant, qui me in filij loco dilexerat, in quo ego patriam mihi sinceram & venerationem constitutam habebam, facere equidem non possum, quin graui & intolerando moerore vergeat. Sed tamen magnum mihi affert solatium, quod intueor te, quem tanto amore semper sum complexus, cuius patrii tui virtutes egregie imitatus es, eiusdem factum esse honorum & dignitatis lauream. Quod & ex animo lætor, & tibi & generi tuo Reique populi Christianæ bene id ac feliciter euenire cupio. Videor enim sperare debere, te talem patriæ & amicis futurum, ut eximias virtutes tuas ingenij, integritatis, doctrinæ, cum magno tuo commodo Christiana imprimis religio experiatur: nosque, quos tui amici sumus, tuorum ornamentorum, & laudum participes etiam sumus. Ego quod ad me attinet, quem amorem & obsequantiam perpetuo erga te habui, & aucturus etiam magis, & conseruaturus sum, sicut & mea natura, & tua precibus dignitas virtusque postulat: tu ut me ope & patrocinio tuo in vltis veniat, defendas ac tuare, magno opere te rogo. Vale. Carpent.

XIII.

IAC. SADOL. EPISC. CARPENT.
Ioan. Lethoringio Cardinali S. P. D.

Ex quo tempore primùm Romæ te cognoui, tecumq; aliquoties locutus, perspexi planè & virtutem tuam, & humanitatē
non